

Els misteriosos números de la Feria de Abril

L'aparició d'un informe elaborat per l'Ajuntament de Barcelona ha tornat a obrir el debat sobre si la Feria de Abril de Catalunya té l'assistència de públic que asseguren els organitzadors. Al darrere de tot, com denuncia l'associació Els Altres Andalusos, hi ha un problema més complex, en què es barregen poder i diners.

Gairebé 3 milions de persones assisteixen cada any a la Feria de Abril de Catalunya; aquesta és, almenys, la xifra que donen els organitzadors, la Federación de Entidades Culturales Andaluzas de Catalunya (FECAC), i que gairebé tothom, durant anys, ha donat per bones. Això, però, ha començat a canviar al llarg dels últims anys, sobretot arran de l'aparició d'alguns estudis, com els del col·lectiu Contrastant, que mostren que les xifres d'assistència a la Feria de Abril són molt inferiors.

D'altra banda, una associació anomenada Els Altres Andalusos va fer públic

recentment un informe elaborat per l'Ajuntament de Barcelona que mostra que l'assistència a la Feria del 2001 va ser d'aproximadament 100.000 persones. Aquesta associació, a més, denuncia l'existència d'un pacte no escrit entre l'administració i la FECAC mitjançant el qual la Feria de Abril obté tota una sèrie d'avantatges econòmics. A parer de Lluís Cabrera, un dels membres d'Els Altres Andalusos, la FECAC dona una xifra més alta d'assistents a la Feria "per obtenir més subvencions i fer veure que tenen molt poder". Segons Cabrera, al darrere de tot això hi ha la por que els diferents estaments de

l'administració tenen al vot dels andalusos i, a més, "representa un greuge comparatiu respecte a altres associacions que organitzen activitats culturals", afegeix.

La idea d'organitzar una Feria de Abril de Catalunya va sorgir a començament dels anys setanta com a conseqüència, tal com ha assenyalat Miguel Fernández, un altre membre d'Els Altres Andalusos, de la gran quantitat de vots que, amb la perspectiva d'arribada de la democràcia, podia proporcionar un andalusisme organitzat al voltant de les cases regionals i encoratjat per la nostàlgia de la llunyana Andalusia. La primera edició de la Feria es va celebrar a Castelldefels (Baix Llobregat) l'any 1971 i ben aviat va començar a registrar una gran assistència de públic. Segons Fernández, a partir dels anys vuitanta la Generalitat presidida per Jordi Pujol, espantada pel poder que adquiriria la FECAC, va començar a subvencionar la Feria de manera extraordinària. Un punt culminant va arribar el 1998, quan el president de la FECAC, Francisco García Prieto, es va oposar a la llei del català impulsada pel conseller de Cultura Joan Maria Pujals i li va impedir l'entrada al recinte de la Feria, instal·lada en uns terrenys públics de Barberà del Vallès. García Prieto va amenaçar aleshores amb una recollida massiva de signatures contra la llei; una amenaça que, a parer d'Els Altres Andalusos, va fer augmentar el pressupost de la FECAC. Tot plegat va comportar que, davant les sospites que els organitzadors s'estaven enriquint amb la Feria, algunes veus comencesin a demanar-los més claredat en els comptes.

L'informe de l'Ajuntament de Barcelona sobre la Feria de l'any 2001, que encara no s'ha fet públic oficialment, va ser elaborat per un equip d'especialistes en esdeveniments culturals encapçalats per Carles Navales. Segons aquest expert, la xifra de l'informe és orientativa perquè d'un any a l'altre hi ha molts condicionants que la poden fer variar molt, com ara la meteorologia o la situació de la festa de l'1 de maig dins la setmana. De totes maneres, Navales situa l'assistència de la Feria "entre un mínim de 200.000 visites i un màxim de 500.000", depenent de les condicions; una xifra que és su-

“Voler rendibilitzar la nostàlgia és terrible”

Lluís Cabrera, nascut a Jaen el 1954, pertany a Els Altres Andalusos, una associació que denuncia que la FECAC s'ha apropiat de la representativitat dels catalans d'origen andalús. Dirigeix l'escola Taller de Músics de Barcelona.

—Què demanen Els Altres Andalusos?

—Que s'obri un debat en la societat catalana perquè al marge dels orígens de cada un es construeixi la Catalunya social des de baix, amb l'empenta tots.

—Per què, al seu parer, això no ha estat així fins ara?

—Perquè hi ha hagut un discurs hegemònic fonamentat pel CiU i el PSC que, en connivència amb la FECAC, han fet veure que hi ha dues comunitats, una amb cognoms catalans i una altra d'andalusa. És terrible que vulguin rendibilitzar políticament i econòmicament la nostàlgia fins a la quarta generació.

—Hi ha hagut por de fractura social a Catalunya?

—A Catalunya no hi ha fractura social. Ara bé, la classe política catalana ha tingut por de la gent que no té cognom català i, sobretot, d'aquells que no parlen català. Un exemple el trobem l'any 1998 quan el president de la FECAC es va oposar a la llei de política lingüística i va amenaçar de recollir signatures en contra.

—Han pensat d'impulsar algun tipus de plataforma més àmplia?

—Sí, una plataforma més oberta que inclogui els “altres altres”, és a dir, que inclogui la immigració que arriba actualment a Catalunya, perquè aquest model segregador que és el model andalús tipus FECAC no pot ser model per a la resta, perquè trossegarem Catalunya. Ara sí que existeix el perill de fractura social.

—Què és el que més el molesta d'aquest model?

—Jo he escollit ser català lliurement, perquè em sento profundament andalús. M'ha dolgut molt que, ja des del franquisme, s'hagi utilitzat els andalusos com a moneda de canvi. S'han apropiat de la nostra voluntat.

perior al nombre de persones, ja que no té en compte les repetides entrades i sortides que pot fer un mateix individu.

La novetat d'aquest any, això no obstant, és que l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya han signat un conveni amb la FECAC que, entre altres coses, preveu crear una comissió de seguiment per garantir la transparència de la Feria. Així, José Vicente Muñoz, representant de la Diputació en la signatura d'aquest conveni assegura que, a partir d'ara, “exigiran els comptes a la FECAC perquè justifiqui la despesa”. El total de diners que rep la FECAC en virtut d'aquest conveni són 160.000 euros de l'Ajuntament, 130.000 de la Generalitat i 90.000 de la Diputació; una quantitat que representa una mica més de la meitat del pressupost, situat, segons la FECAC, en 700.000 euros. Al seu torn, Antoni Segarra, secretari general del Departament de Benestar i Família de la Generalitat i membre de la comissió, diu que a partir d'ara “les dades d'assistència no seran un criteri per donar diners a la Feria.”

D'altra banda, el president de la FECAC, Francisco García Prieto, assegura que l'assistència a l'esdeveniment ha arribat aquest any als 2,5 milions de persones. “L'informe que diu que a la Feria només hi van 100.000 persones és per posar-se a riure, només cal anar-

A partir d'ara les dades d'assistència no seran un criteri per subvencionar la Feria

hi per veure que no es pot ni avançar”, opina García Prieto. Sobre la possibilitat que la comissió de seguiment dictami una reducció del diner públic a la Feria, el president de la FECAC diu que “això no passarà, ja que la FECAC forma part d'aquesta comissió”.

El més sorprenent de tot, però, és saber com un informe de l'Ajuntament va arribar a les mans de Els Altres Andalusos. Manel Galindo, director de Relacions Ciutadanes de la regidoria de Relacions Institucionals de l'Ajun-

Una crítica a les dades d'assistència

La Feria de Abril de l'any 2002 va tenir 450.000 visites, segons Contrastant, un col·lectiu que ja ha fet altres estudis crítics sobre l'assistència a manifestacions multitudinàries. El càlcul es va fer comptant les persones que entraven al recinte en intervals de 3 i 5 minuts fins a cobrir un 23% del temps total de l'esdeveniment, de manera que fent la proporció es va poder establir la quantitat de visites. A parer de Miquel Almirall, membre de Contrastant, la xifra dels tres milions és mítica i impossible. "Els informes de Contrastant demostren que les fonts oficials no sempre són creïbles", afegeix.

tament de Barcelona ho desconeix; Lluís Cabrera diu que l'informe li va arribar de forma anònima i, embolica que fa fort, García Prieto, en teoria el més perjudicat, assegura que va ser ell que el va fer arribar a Els Altres Andalusos.

Xevi Camprubí

L'informe es basa en tres paràmetres

L'informe que van encarregar la FECAC i l'Ajuntament de Barcelona l'any 2001 tenia com a objectiu detectar les mancances de la Feria de Abril en aspectes diversos com, per exemple, la seguretat o les infraestructures. Per efectuar la medició de l'assistència els responsables de l'informe, un equip coordinat per Carles Navales, especialista en esdeveniments culturals, van tenir en compte tres paràmetres: el transport utilitzat pels visitants, la superfície del recinte i la quantitat de deixalles. La mitjana que resulta dels tres càlculs va donar una xifra de visitants d'aproximadament 100.000 persones.

La frontera

Josep Gifreu

Francofonia

Pasqual Maragall té una virtut. Admirada pels adversaris i temuda pels amics. És la virtut de sorprendre. Un dia d'aquests es plantava a París i trucava a la porta de la francofonia. Explicava al ministre francès d'Afers Exteriors, Michel Barnier, que Catalunya té un problema amb la llengua a França i a Europa, i França té un problema amb la llengua a Catalunya. Per què no trobar una via de col·laboració? Més francès a Catalunya. Però, també reconeixement del català a França i a Europa. I per què no la col·laboració amb l'OIF? L'Organització Internacional de la Francofonia es presenta com una institució fundada sobre una llengua i uns valors comuns. Els valors queden per precisar. La llengua és el francès.

Al ministre espanyol d'Administracions Públiques, el valencià Jordi Sevilla, li faltà temps per comentar: clar, tant el Principat com Espanya estan en deute amb França per haver estat "referent democràtic". La memòria dels ministres és curta. Cal recordar a Sevilla que molt abans de la democràcia, la Marca Hispànica deu als francs l'invent de la marca i després de la sobirania?

El Govern català estudia la fórmula per poder entrar a la Francofonia i formar part, ni que sigui com a govern observador, d'aquest important fòrum cultural mundial que aplega 49 estats, 4 associats i 10 observadors. Madrid impedirà tota maniobra d'aproximació a París. Normal. Madrid té una altra obsessió, i es diu Hispànica. I en aquesta empresa colonial de la llengua i cultura espanyoles ha comptat amb la col·laboració, sovint forçada, dels efectius i recursos de l'espai cultural del català.

París i els seus líders d'esquerra o de dreta no són, certament, cap garantia de seguretat per al català. I no obstant això, en un món on el futur de les minories es juga entre tres o quatre "imperis de l'esperit", l'espai del català ha de buscar els aliats més convenients. I és evident que França ara diu defensar causes que poden afavorir la supervivència dels pobles i cultures minoritzats.

En concret, França té en marxa estratègies culturals a les quals l'espai cultural del català ha de donar suport. És la reclamació de l'"excepció cultural" en el camp de la cultura i de l'audiovisual. És l'impuls a l'aprovació de la Convenció sobre la Diversitat Cultural en el si de la Unesco. És la iniciativa de la Biblioteca Nacional de França de crear la gran biblioteca digital europea com a rèplica a la Google per a l'àrea anglòfona. En totes aquestes batalles, el govern de Catalunya i els governs de les altres regions del català no poden deixar de ser-hi. És el nostre futur.

